

РЕШЕНИЕ

№ 2062

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **142** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична община, подадена чрез юрк. Г., срещу Решение № 4223 от 09.11.2022 г., постановено по НАХД № 0221110208035/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № СОА20- РД11-3062/28.10.2020г., издадено от заместник кмет на Столична община, с което на В. С. В., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание "глоба" в размер 50 (петдесет) лева, на основание чл. 178е от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 94, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Според касатора СРС е постановил оспореното решение без да се съобрази с доказателствата приложени по делото и без да изпълни задължението си произтичащо от служебното начало. Счита за неправилен извода на въззивна инстанция, че не е ясно авторството на извършване на нарушението, тъй като нарушителят е имал всички процесуални възможности да заяви, че не е управлявал процесния автомобил,

да представи информация за това кой го е управлявал и дали следва друго лице да бъде административнонаказателно отговорно за процесното събитие. Оспорва се и изводът на СРС за допуснато процесуално нарушение, а именно не са описали всички елементи, свързани с изпълнителното деяние и обстоятелствата по извършването му, които са съответни на приетата за нарушена правна норма, В тази връзка сочи, че по делото безспорно е установено, че лек автомобил „Фиат“, модел „П.“ с ДК [рег.номер на МПС] е паркиран върху целия тротоар на [улица]до бл. № 63, като пречи на пешеходците. С това абсолютно се изчерпвала необходимостта да се изследва, описва и анализира отстоянието от сградата, тонажа на автомобила и т.н. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. В условията на алтернативност, делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – В. С. В., оспорва подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представените по делото реплика с вх. №4865/9.01.2023г. и писмена защита.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е отменил изцяло НП СОА20-РД11-3062/28.10.2020г., издадено от заместник кмет на Столична община, с което на В. С. В., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание "глоба" в размер 50 (петдесет) лева, на основание чл. 178е от Закона за движение по пътищата за нарушение на чл. 94, ал.3 от ЗДП. Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 28.09.2020 г., в 09.40ч. , в [населено място] служител при Център за градска мобилност“ ЕАД съставил Констативен протокол, в който отразил, че е констатирал неправилно паркиране на лек автомобил "Фиат" с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], на [улица], бл. 63 към [улица], поради което наложил ПАМ и разпоредил принудително преместване на лекия автомобил. Към констативния протокол били приложени снимки на лекия автомобил.

Въз основа на Констативния протокол и снимковия материал инспектор при ЦГМ, съставил АУАН № 000086 от 28.09.2020 г. на В. С. В., който се явил на наказателен паркинг на същата дата, за получаване на автомобила. В акта било отразено, че на 28.09.2020г. в 09.40 часа В. е паркирал лекия автомобил "Фиат" с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. П.- В., в [населено място], на [улица], бл. 63 на място неопределено за паркиране, с което пречи на пешеходците. В акта било отразено, че В. В. е нарушил чл. 94, ал. 3 от ЗДП. Актът бил съставен в присъствието на В. и му е връчен. Въз основа на така съставения АУАН било издадено процесното

НП.

За да отмени оспореното пред него НП, въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати нарушения на чл. 42 т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Посочил е, че в противоречие с цитираните разпоредби, НП не съдържа пълно описание на нарушението - липсват данни за мястото, на което е било паркирано превозното средство; не е установено как е било паркирано превозното средство спрямо оста на пътя; какво е разстоянието между автомобила и сградите. Според въззивният съд, липсата на посочените обстоятелства представляват съществено нарушение на процесуалните правила, с което наказаното лице е лишено от възможността да разбере в извършването на точно какво нарушение е обвинен и по този начин не е могъл да организира защитата си. Въззивният съд е приел, че АНО е приложил неправилно и материалния закон доколкото не е доказано авторството на нарушението, предвид факта, че В. не е собственик на автомобила, а е лицето, което е посетило наказателния паркинг за да освободи принудително преместеното МПС.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Изводът на въззивния съд, че НП не съдържа пълно описание на нарушението не се споделя от настоящата касационна инстанция, тъй като не отговаря на законовите разпоредби разписани за установяване и санкциониране на нарушението на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП и чл. 178е от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 94, ал. 3 изр.2 от ЗДвП допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2, 5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. В случая е безспорно, че процесното място, на което е бил паркиран автомобила - тротоар на [улица], [жилищен адрес] не е определено от собственика на пътя – Столична община, като място за паркиране. В този случай не следва да се изследват останалите предпоставки на нарушената разпоредба - чл. 94, ал. 3 от ЗДвП - допустимата максимална маса на превозното средство, как е било паркирано превозното средство спрямо оста на пътя, разстоянието между паркирания автомобил и сградите. Посочените хипотези, законодателят е предвидил като изисквания към водачите, които паркират превозни средства, само в случай, че за съответния тротоар е определено място за паркиране от съответната община или администрация, докато в конкретния случай не е налице тази предпоставка. В този смисъл неправилни са и изводите на СРС, за липса на описание на нарушението, доколкото наличие на информация за посочените обстоятелства не е необходимо. В НП е налице пълно и точно описание на нарушението и на мястото, на което е извършено - конкретизирано е местоположението на автомобила - на [улица], [жилищен адрес] като е пояснено, че същия е бил паркиран върху тротоара, именно за което е бил санкциониран собственика В..

Вън от горното, настоящият състав намира следното:

От формулировката на административнонаказателното обвинение от фактическа страна е видно, че отговорността на В. по чл. 178е от ЗДвП, за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, е ангажирана в качеството му на извършител на нарушението - за това, че на 28.09.2020 г., в 09.40ч., е паркирал лек автомобил „Фиат“ с рег.

[рег.номер на МПС] неправилно върху тротоара на в [населено място], на [улица], бл. 63 към [улица]. По делото е установено, че посоченият автомобил е собственост на друго лице Д. Д. П.- В.. От гласните доказателства и събраните веществени такива-снимков материал, не се установява лицето, което е осъществило паркирането на МПС-то на посоченото място. Отговорността на ответника по касация е ангажирана поради обстоятелството, че последния е лицето, което е посетило наказателния паркинг за да освободи принудително преместеното МПС. В тежест на наказващия орган е да установи и докаже при условията на пълно главно доказване наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност. В случая санкциониращият орган не е установил и доказал по несъмнен и безспорен начин описаната в наказателното постановление фактическа обстановка, вкл. авторството на нарушението.

Настоящото производство е от административно наказателен характер и същественото при него е да се установи има ли извършено деяние, което да представлява административно нарушение, дали това деяние е извършено от лицето посочено в акта и НП и дали е извършено от него виновно.

В съдържанието на съставения АУАН и на издаденото въз основа на него наказателното постановление, по никакъв начин не е обосновано защо е прието, че на посочените дата, час и място санкционираното лице е нарушило на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, за да се счита изпълнено императивното изискване на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. С оглед събраните в хода на въззивното съдебно производство доказателства, обвинението се явява и недоказано. В санкционните производства, каквото е това по ЗАНН, е необходимо съдържанието на актовете да е ясно и пълно, за да могат да породят правните си последици и те не могат да бъдат променяни, допълвани, допълнително мотивирани и др., нито пък е допустимо санкционираното лице или съдът да извлича по тълкувателен път законово определените им реквизити. Горното е самостоятелно основание за отмяна на НП и правилно СРС е изложил мотиви в тази насока.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4223 от 09.11.2022 г., постановено по НАХД № 0221110208035/2022 г.. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

